

„Dog overlades det til Indenrigsministeren, efter de stedlige Forhold, at drage denne Grændse i en Afstand af indtil en halv Mill.“

Udvalget har ikke villet, at denne Tilføining alene skulde gjælde saadanne Steder, hvor det, som anført, er Tilfældet, at Byerne ligge hinanden temmelig nær, men det har tænkt sig, at der ogsaa kunde være Forhold, hvor det Rigtigste var at gjøre Afstanden mindre. Naar enten Byens egen Udvikling var af en saadan Natur, at der Intet kunde være til Hinder derfor, eller Omegnens Udvikling gjorde det usseligt — saaledes f. Ex. Omegnen af Hovedstaden — har man meent, at man ogsaa der skulde overlade det til Ministeren at bestemme Afstanden saaledes, som det fra Begyndelsen af var foreslaaet og antaget ved anden Behandling. — Ved altsaa paa den Maade at føie den oprindelige Bestemmelse „ $\frac{1}{2}$ Mill“ til den senere foreslaaede „een Mill“, syldestgjør man det af Ministeren yttrede Ønske, og ved at gjøre denne Tilføining til Paragraphen sætte vi Ministeren istand til, hvor en anden Anordning maatte være hensigtsmæssigere, at træffe den.

Indenrigsministeren: Forinden Forhandlingerne begyndte, har jeg confereret med den ærede Ordfører angaaende disse Poster, og navnlig med Hensyn til Forslaget under Nr. 5. Jeg skal ikke erklære mig mod det Tillæg, der er foreslaaet til § 3, uagtet jeg maa bemærke, at det i enkelte Tilfælde vistnok vil være vanskeligt for Indenrigsministeren i sin Afgjørelse at træffe det Rette. Naar vedkommende Lands-Communers og Kjøbstads-Communers Bestyrelser have fremsat Grundene for og imod, maa Indenrigsministeren imidlertid underkaste sig det lidet behagelige Hverv at skulle dømme dem imellem.

Grundtvig: Ja, jeg synes, at Indenrigsministeren nok kan være fornøjet med, at Udvalget kun paa denne Maade har villet forbeholde Retten til, at Spæthøferierne kunne være Byerne nærmere end een Mill; men jeg kan rigtignok ikke begribe, hvor Udvalget kunde finde,

at det var nok; for mig synes dog, at det maatte have været forbeholdt, at hvor Kjøbstæderne ikke laae længere end to Mill fra hverandre, der skulde det Første gjælde og ikke det Sidste, der skulde det gjælde, som tidligere var foreslaaet, nemlig $\frac{1}{2}$ Mill og ikke en heel Mill. Det synes jeg var det, som Udvalget maatte staae paa, og naar det ikke har staaet derpaa, saa har det opgivet det Hele, idet det har givet Indenrigsministeren Lov til at gjøre det, naar han vil, men Udvalget har aldeles ikke givet Landet Krav paa at faae det.

Da ikke Flere begjærede Ordet, gif man over til Afstemning, hvorved

1) Udvalgets Forslag:

Til § 2 føies:

„Undladelse heraf straffes med en Mulct af 5 Rd. til Sognets Fattigtasse“
vedtoges eenstemmigt med 69 St.

2) Ministerens Forslag til § 3, tiltraadt af Udvalget:

„I anden Linie forandres „en halv“ til „een“,
vedtoges med 59 Stemmer mod 3.

3) Udvalgets Forslag til samme Paragraph. Der tilføies:

„Dog overlades det til Indenrigsministeren, efter de stedlige Forhold, at drage denne Grændse i en Afstand af indtil en halv Mill“
vedtoges med 65 Stemmer mod 1.

Udvalgets Forslag til § 4 sattes derpaa under Forhandling.

Ordføreren: § 4 er den Paragraph, som angaaer Forhandlingen af Brændevin. Da den ærede Minister har gjort opmærksom paa, at der hermed er forbunden en Beskæftningslag, at det vilde medføre Ulemper at indføre denne Paragraph med en saadan stedlig Indretning, som her var givet, og at det derfor var bedre at lade den falde bort, saa er Udvalget gaaet ind derpaa og foreslaaer derfor Thinget at lade § 4 gaae ud.